

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

Sunnuntai 9.7.2017
Päätösseurat klo 14.00
Sanna Erkanaho

Kun sain tietää, että saan puhua tällä paikalla ja näissä seuroissa, mielessäni alkoi heti pyöriä kuvat erilaisista lähtemisistä. Niistä hetkistä, jolloin ollaan lähdössä kohti joitain uutta ja tuntematonta, pelottavaa ja totutusta poikkeavaa.

Näin loma-aikaan some pullistelee lomakuvista. Matkojen kuvat ovat useimmiten niitä kuvia, jotka nähdään levosta ja rentoutumisesta käsin. Tämä ei kiinnosta minua nyt. Minua kiinnostaa juuri se hetki, kun ollaan lähdössä — lähdöstä hermostuneena ja vatsa kipristäen. Hikistynyttä kainaloa tai kämmentä, tai kyyneltä silmäkulmassa harvemmin ikuistetaan kuviin ja jaetaan julkisuuteen. Ne ovat kuitenkin ne kiinnostavimmat ja ehkä kasvattavimmat hetket. Hetket, joissa mieli on mylläkässä tulevaa ajatellessa.

Ensimmäinen lähteminen, joka on mielessäni, on ukkini lähtö syksyllä 1939. Hän sai kutsun lähteä, kuten lähes kaikki miehet tuona syksynä. Hän asui tuolloin kaksin reilun vuoden ikäisen poikansa kanssa Nilsiän Pajulahden kylässä. Ukkini Tauno Ahonen oli vähän aiemmin jäänyt leskeksi ja hänen pojastaan Eskosta oli tullut orpo. Keuhkotauti oli vienyt pojan äidin ja ukiltani puolison. Uusi kihlaus oli jo solmittuna naisen kanssa, josta myöhemmin tuli mummoni. Lähdön hetkeä miettiessäni näen vaatimattoman tuvan, pojan leikkivän lattialla, lapsenlilkana naapurin keskenkasvuisen tytön. Oven suussa näen hoikan ja lyhyen, mutta vahvan hörökorvaisen ja tummakulmaisen miehen painamassa oven kiinni selkensä taakse. Myöhemmin ukkini kirjotti äidilleen Palonurmeen, että voisiko joku siskoista tulla Esko-pojan hoitajaksi. Ettei pojan tarvitsisi olla ihan vieraan hoidossa, kun hänen piti lähteä. Tämän lähtemisen nimi oli Velvollisuus.

Seuraava lähteminen on minun lähtemiseni maailmalle. Äiti ja isä tulevat saattamaan. Ajamme autolla Ranta-Sänkimäestä Pajulahden kautta Siilinjärven rautatieasemalle ja ostamme lipun. Siitä juna lähti viemään minua kohti Helsinkiä. Minulla on iso musta kassi mukana ja paperille kirjoitettuna alivuokralaisasunnon osoite. Ajatuksena on ajaa taksilla asuntooni. Helsingissä olen käynyt kaksi kertaa aiemmin, luokkaretkellä ja pääsykokeissa. Näen tytön ja kassin. Jos voisin, taputtaisin olalle ja sanoisin jotain rohkaisevaa. Tämän matkan nimi on Aikuistuminen.

Kolmas matka, joka mielessäni kulkee, on matka Puolaan. Paavo Ruotsalaisen perheen ja muutamien muiden kerrotaan halunneen muuttaa Puolaan. He olivat kuulleet, että Puolassa tarvitaan jälleenrakentajia, ja että Puolassa multa on mustaa ja maa viljavaa. Siellä olisi hyvä viljellä, veisata ja ehkä johtaa omaa uskoviensa joukkoa. Voitte uskoa, että jos on joskus yrittänyt saada kiviä vähemmäksi pohjoissavolaisesta pellostä, Puolan viljavat maat alkavat tuntua houkuttelevilta. Helpompi elämä, vähemmän kiviset pellot ja runsaampi sato kuulosti tavoittelemisen arvoiselta. Niin Paavo Ruotsalainen joukkoineen lähti matkalle. Matkan varrella heille selvisi, että ei Puolassa heitä kaivata tai tarvita. Ja viljavaa maata viljelevät puolaiset itse. Minä näen mielessäni unelmoivan katseen. Tämän matkan nimi on Unelma paremmasta.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

Jeesus aikoinaan lähti myös matkalleen. Ennen ristin tielle lähtöä hän meni erämaahan valmistautumaan paastoten. Siellä häntä koeteltiin ja lopulta hän lähti toteuttamaan hänelle tehtäväksi tullutta lunastustyötä. Lähtikö Jeesus matkalleen itsevarmana itsestään ja tehtävästään? Vai lähtikö hän hapuillen epävarmana? Olisiko hän sittenkin halunnut palata ja jatkaa tavallisen ihmisen tavallista elämää? Sitä emme tiedä. Se on selvää, että Hänen matkansa oli ristin tie, rakkauden tie. Meidän vuoksemme ja tähtemme.

Ensi vuonna veisataan Siionin virsiä Tampereella Kalevan kirkon tienoossa (jos Jumala suo). Kun tulette Tampereen juhlille, muistakaa käydä katsomassa Kalevan kirkko myös sisältä päin. Kalevan kirkossa hiljaisuus kuulostaa erilaiselta kuin esim. Nilsiä kirkossa. Kalevan kirkosta löytyy alttariveistos, jonka nimi on Särkynyt ruoko. Särkynyt ruoko on selvästi sukua tämän hautausmaan muistomerkillä, joka on istutettu Paavo Ruotsalaisen haudalle. Haaroittunut ikivanha kuusi ja moderni veistos — ne molemmat kuiskailevat samaa särkymisen kieltä. Ihminen on sellaiseksi luotu, että välillä elämän matkaa kuluu särkyä. Joskus unelmat särkyvät, joskus velvollisuus särkee, joskus pelkkä kasvaminen tai unelma paremmasta lyö aivan pirstaleiksi. Särkymisessä on aina Jumala läsnä, sillä särkynyttä ruokoa hän ei muserra. Pelossa on omat pelkonsa elänyt Jeesus Kristus läsnä, ja uuden voiman elämään antaa Pyhä Henki.